

PARAULA I VIDA

«Crist ja regna per l'Església...» (I)

Santa Pasqua de Resurrecció! Durant la cinquantena pasqual anirem rememorant la gràcia del gran i únic misteri de la Resurrecció, l'Ascensió i la Donació de l'Esperit Sant per part del nostre Senyor Jesucrist. Un misteri que es perpetua i es fa present amb tota la seva fecunditat de gràcia, a través de la comunitat eclesial i de cada cristià. Us proposaré a través d'aquests escrits dels diumenges de Pasqua, que tinguem una mirada «admirativa», contemplativa, de l'Església perquè, com diu el Catecisme de l'Església Catòlica del qual en celebrem el 20è aniversari de la seva promulgació, «**Crist ja regna per l'Església**» (n. 668). Estimem-la molt!

«Com a Senyor, el Crist és també el Cap de l'Església que és el seu Cos (Ef 1, 22). Elevat al cel i glorificat, després d'haver dut plenament

a terme la seva missió, el Crist resta a la terra en la seva Església. La Redempció és la font de l'autoritat que el Crist, per la força de l'Esperit Sant, exerceix damunt l'Església. El Regne de Crist ja és misteriosament present a l'Església, llavor i començament d'aquest Regne a la terra» (CEC 669).

Per això **ens cal estimar l'Església**, perquè és l'Esposa estimada del Crist, perquè fa present el Regne de Déu, ens dona la Vida dels sagraments pasquals i ens és Casa de comunió i de vida fraterna. Jesús s'hi va identificar del tot, quan li revelà a Sant Pau que perseguir els cristians era perseguir-lo a Ell mateix: «*Saule, Saule, per què em persegueixes?*» (Ac 9,4).

Ens cal estimar l'Església perquè som part d'ella. Jo sóc Església com ho

és el sant pare o qualsevol infant que acaben de batejar. És la meva família. Hi ha nens, joves, homes, dones, d'idees diferents, de tots els llocs del món, vellets, aturats, treballadors i pensionistes, empresaris, gent de tots els continents, cultures i llengües... Entre tanta gent hi ha pecadors, aprofitats, dictadors, gent mediocre sí... però sobretot persones humils, místiques, gent entregada, que viu per als altres... És un poble, el Poble estimat de Déu.

Ens cal estimar l'Església perquè ens ha donat Jesús, Déu i home vertader, la seva persona, el seu missatge i sobretot la possibilitat i els mitjans de trobar-lo realment, de celebrar-lo, de viure-hi en comunió real. És un misteri tan gran que supera el que en captem! Sense Jesús ni l'Església no sé com podríem viure. L'Església ens dona en Jesús el veritable rostre de Déu, paternal, misericordiós, amable, tendre, amic, pacient,... Durant segles l'Església, quan nosaltres no hi érem, ha conservat la Veritat de les Santes Escripures, les ha estudiades, interpretades, analitzades en cada mot, cada plana, cada significat. I ens ha conservat al llarg dels segles la santa Eucaristia, la seva presència i el seu amor indefallent. I ens ha regalat els dons espirituals més grans, guiant-nos vers la Vida eterna.

La beata Anna Maria Janer deia en una carta famosa que pregava pel Papa «**i per les necessitats de l'Església, a qui estimem més que a les nostres vides**» (Carta 28, al Nunci Bianchi, Talamà 11 d'agost de 1880). Demanem a l'Esperit Sant, que és el gran Do del Ressuscitat als seus apòstols, que ens dugui pels camins de l'amor a la Santa Mare Església!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Benet XVI, mexicà amb els mexicans

► El Sant Pare beneeix els fidels abillat amb el típic barret mexicà, a Guanajuato, durant la visita apostòlica que va fer a Mèxic del 23 al 26 de març, completat amb el viatge a Cuba, del 26 al 28 de març. A Mèxic fou rebut amb gran entusiasme popular en tots els actes públics, en què els catòlics l'aclamaren dient-li: «Benedicto, hermano, ya eres mexicano.» El Sant Pare va demanar-los que renovessin la vitalitat de la fe catòlica.

GLOSSA

Mestratge d'esperança

En acabar una trobada de mestres i professors de religió de les escoles públiques i concertades cristianes de Catalunya, es va llegir una declaració que pot ser motiu de reflexió per a qualsevol educador cristià a l'escola, al centre d'espai, a l'agrupament escolta: «[...] Conscients que som en un món amb profundes diferències, necessitat de justícia i solidaritat; en un entorn secularitzat on sovint sembla que no hi ha necessitat de Déu i que el fet religiós es vol relegar a l'àmbit privat, lluny de conformar-nos amb les queixes i lamentacions, volem mirar el món amb esperança des dels ulls del Déu que és Amor i preguntar-nos què ens vol dir Ell en la situació actual, especialment en els aspectes més punyents que afecten tantes persones i també molts dels infants i adolescents que ens han estat confiats. Per això volem contribuir amb la nostra acció educativa a donar una resposta responsable.

»Volem col·laborar des de l'acció de mestratge que ens permet la relació personal amb els nostres alumnes, acció basada en el respecte a la persona; volem transmetre aquest bri d'esperança i confiança perquè es deixin sorprendre per Déu, que també es manifesta per la nostra acció docent a la classe de religió i es fa present als nostres alumnes. Cal, però, ajudar-los a reconèixer aquesta presència i a respondre-hi. Volem treballar

en equip i en profunditat per una classe de religió de qualitat, que instrueixi respondent els interrogants vitals, que mogui i apropi a les arrels cristianes de la nostra cultura, que contribueixi a donar sentit a la vida i a actuar i que, amb la força de l'Esperit, ajudi a desvetllar i a enfortir la fe, el trobament amb Jesús i l'estimació i el sentit de pertinença a l'Església...»

Encertades reflexions en aquests temps de crisi i de canvi. Els educadors han de ser portadors d'esperança perquè coneixen la història d'amor entre Déu i la humanitat. Saben que Déu passa i torna a passar per la vida de les persones, generació rere generació, i que suscita experiència religiosa respondent a interpel·lacions en la pregària, en la vida de les persones, en els fets... i en les circumstàncies més diverses. Els educadors poden prendre el model de Pau, que «rebia tots els qui l'anaven a trobar. Els anunciava el Regne de Déu i els instruïa sobre el Senyor Jesucrist, amb tota valentia i sense cap impediment» (Ac 28,30-31). Que sigui aquest tot un projecte acadèmic i vital per als educadors cristians, que s'encomanin d'aquest esperit d'acollida universal i d'aquest coratge que neix de la llibertat i la pau d'esperit. Aquest és el repte i la gran possibilitat de mestratge de qualsevol educador cristià.

Enric Puig Jofra, SJ

Concili: una esperança per al món

Fragment de l'homília del beat Joan XXIII, pronunciada el dia 11 d'octubre de 1962 —ara fa 50 anys— en l'obertura del Concili Vaticà II

«Déu faci que els vostres treballs i els vostres esforços, vers els quals convergeixen no solament les mirades dels pobles sinó també l'esperança de tot el món, satisfacin plenament l'expectació de tots.»

«Déu omnipotent, en vós posem tota la nostra confiança, desconfiats de les nostres pròpies forces. Mireu bondadosament aquests pastors de la vostra Església. Que la llum de la gràcia ens assisteixi en les decisions que hem de prendre i també en les lleis que haurem d'establir, i digneu-vos escoltar les pregàries que amb una sola fe, una sola veu, un sol cor us adrecem.»

DIUMENGE II DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aharon: / perdura eternament el seu amor. / Que respongui els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills, que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 4,32-35)

En el grupo de los creyentes todos pensaban y sentían lo mismo: lo poseían todo en común y nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía.

Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor.

Y Dios los miraba a todos con mucho agrado. Ninguno pasaba necesidad, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero y lo ponían a disposición de los apóstoles; luego se distribuía según lo que necesitaba cada uno.

Incredulitat de sant Tomàs. Pintura de Matthias Stomer (1600-1650), Museu del Prado (Madrid)

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. / Me castigó, me castigó el Señor, / pero no me entregó a la muerte. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retenáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

El creure dels deixebles en la Pasqua

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 4,23-31 / SI 2 / Jn 3,1-8
- **dimarts**: Ac 4,32-37 / SI 92 / Jn 3,7b-15
- **dimercres**: Ac 5,17-26 / SI 33 / Jn 3,16-21
- **dijous**: Ac 5,27-33 / SI 33 / Jn 3,31-36
- **divendres**: Ac 5,34-42 / SI 26 / Jn 6,1-15
- **dissabte**: Ac 6,1-7 / SI 32 / Jn 6,16-21
- **diumenge** vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.): Ac 3,13-15.17-19 / SI 4 / 1Jn 2,1-5a / Lc 24,35-48.

L'evangeli segons Joan presenta Maria Magdalena com a transmissora del missatge pasqual als deixebles: «Vés als meus germans i digues-los, pujo al meu Pare que és el vostre Pare, al meu Déu que és el vostre Déu» (20,16-18). Ningú no pot negar aquest protagonisme a Maria Magdalena en l'evangeli segons Joan. És una tasca fonamental que realitza una dona que només apareix en les darreres escenes del relat de l'exaltació de Jesús: al peu de la creu, al costat de la mare de Jesús i de la seva germana Maria, muller de Cleofàs, i aquí. Tanmateix, li escau un paper primordial.

Després vénen les dues aparicions de Jesús als deixebles: primer sense Tomàs i després amb Tomàs, amb les caracterís-

tiques d'altres aparicions de Jesús: por dels deixebles que estan amb les portes tancades; dificultat de reconèixer Jesús; anunci de la plenitud (pau) pasqual; la missió dels deixebles.

Tanmateix, en l'aparició del text d'avui, hi ha un aspecte nou i diferent. Jesús alena damunt d'ells i els diu: rebeu l'Esperit Sant.

La Pasqua i la Pentecosta són el mateix misteri en l'evangeli segons Joan. Jesús els ho ha dit abans: «Us convé que me'n vagi perquè, si no me'n vaig no vindrà a vosaltres el Paràclit, però si me'n vaig us l'enviaré» (16,7). Aquí es compleix la promesa i advé l'Esperit Sant als deixebles, és a dir, els deixebles poden creure: «Deia això referint-se a l'Esperit que ha-

vien de rebre els qui creurien en ell. Llavors encara no havien rebut l'Esperit, perquè Jesús encara no havia estat glorificat» (7,39). Tomàs ho experimenta de forma inesperada: «Senyor meu i Déu meu» (20,28).

La conclusió recull el nucli de l'evangeli segons Joan: «Tot això s'ha escrit perquè cregueu que Jesús és el Messies, és a dir, el fill de Déu i perquè, creient, tingueu vida en el seu nom» (20,31). El lector es pot afegir als deixebles. També el lector pot creure. Potser fins i tot d'una forma més satisfactòria que els deixebles: «Benaurets els qui creuen sense haver vist», com el deixeble estimat (20,29, cf. 20,8).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

16. Les aparicions de Jesús ressuscitat

En les aparicions de què parlen els evangelistes, d'una banda, el Senyor apareix com a home com els altres homes: ell fa camí amb els deixebles d'Emaús, deixa que les seves ferides siguin tocades per Tomàs (cf. evangeli d'avui); més encara, segons Lluc deixa fins i tot que li ofereixin un tros de peix per menjar, per tal de demostrar la seva vera corporeïtat. I tanmateix, també segons aquests relats, ell no és simplement un home que retorna com era abans de la mort.

D'antuvi, sorprèn el fet que els deixebles en un primer moment no el reconeixen. Això passa no solament als dos d'Emaús, sinó també a Maria Magdalena i després novament vora el mar de Tiberíades: «Quan ja es feia clar, Jesús estava a la vora, però els deixebles no s'havien adonat que era Jesús» (Jn 21,4).

A aquesta dialèctica del reconèixer i no reconèixer correspon la modalitat de l'aparèixer. Jesús arriba a través de les portes tancades, es presenta de sobte enmig d'ells. I de la mateixa manera es retira improvisadament, com a Emaús. Ell és plenament corpori. I tanma-

teix no està lligat a les lleis de la corporeïtat, a les lleis d'espai i temps. En aquesta sorprenent dialèctica entre identitat i alteritat, entre veritable corporeïtat i llibertat dels lligams del cos, es manifesta l'essència peculiar i misteriosa de la nova essència del Ressuscitat. Valen, efectivament, totes dues coses. Ell és el mateix —un Home de carn i ossos— i ell és també el Nou, Aquell qui ha entrat en un tipus diferent d'existència.

La dialèctica que forma part de l'essència del Ressuscitat és presentada en els relats de manera més aviat poc hàbil, i precisament així emergeix la seva veridicitat. Si hom s'hagués hagut d'inventar la resurrecció, tota la insistència s'hauria concentrat sobre la plena corporeïtat, sobre la immediata recognoscibilitat i a més s'hauria pogut idear un poder particular com a signe distintiu del Ressuscitat. Però en la contradictòrietat del que s'ha experimentat que caracteritza tots els textos s'hi revela també majorment que són una autèntica descripció de l'experiència viscuda.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

La alegría en el dolor

Adelá Kamm era una joven suiza. Enfermó a los 20 años: pulmones, cabeza, pecho, vientre, corazón; diez operaciones quirúrgicas, la última, el día de su muerte, a los 29 años. Sonreía siempre y transmitía alegría. Su fuerza y su lema: «Saber florecer allí donde Dios nos ha plantado.»

Eugenio Malossi era un obrero italiano ciego, sordo, mudo y sin olfato. Comenzaba cada día —con alegría renovada— su trabajo de mecánico. Hacer la voluntad de Dios le daba alegría.

San Francisco de Asís, ciego y enfermo, exaltaba el amor y la alegría en el *Cántico de las criaturas*.

Ludwig van Beethoven impregnó su *música de ideas* de caridad, de deseo de libertad y de anhelo de Dios. Al final de su vida, solo y pobre, sordo y enfermo, escribió su *Novena Sinfonía* con una cantata sobre la oda de Schiller: *El himno a la alegría*.

Santa Teresa de Lisieux escondía las señales de su tuberculosis con una sonrisa y con alegría. Decía: «La alegría reside en lo más profundo del alma: podemos poseerla lo mismo en una oscura prisión, que en un espléndido palacio.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

15. ✠ Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basilissa i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. Dilluns. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. Dimarts. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (síriac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. Dimecres. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. Dijous. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. Divendres. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. Dissabte. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

ENTREVISTA

MERCÈ SOLÉ

Estimular la creativitat

Per tal que les comunitats cristianes siguin sensibles a la realitat social de les persones més vulnerables, des de l'Equip de Pastoral Obrera de la diòcesi de St. Feliu de Llobregat promouen, amb l'organització de taules rodones sobre la crisi i per mitjà de la publicació *Crit Solidari*, l'intercanvi d'experiències i suggeriments pràctics. Procuren que la ciutadania, i no només els cristians, participi de totes aquestes reflexions, que compten amb la presència i el suport del bisbe Agustí. La Mercè Solé és treballadora social, membre de l'ACO i de l'Equip de Pastoral Obrera de Sant Feliu, i durant molts anys ha estat a Càritas.

Quin missatge cal donar des del món d'Església davant la crisi?

Cal ser solidaris amb les víctimes de la crisi, però també cal treballar contra les causes de la pobresa. S'han d'eliminar prejudicis contra les persones immigrades i treballar perquè gaudeixin dels mateixos drets i deures que la resta de la ciutadania. L'Església és un bon espai de convivència on poden ser protagonistes. La crisi no ens ha de fer resignats, sinó que ha d'estimular la creativitat.

De quina manera cal treballar per transformar una societat que ha portat molta gent a la situació de pobresa?

Convé renovar i enfortir el sindicalisme, i recuperar el significat de la política i dignificar-la, perquè la qualitat de vida dels més vulnerables depèn de decisions polítiques i econòmiques. Hem d'aportar el testimoni cristià de compromís, d'austeritat, d'imaginació i, per què no dir-ho, de felicitat i d'esperança. Continua vigent allò del *treballar menys per treballar tots*, de l'estimat Joan N. García-Nieto.

Des de l'Equip de Pastoral Obrera també heu publicat la guia *Parròquies i comunitats socialment atentes...*

Sí, i aquest any la guia forma part de l'objectiu diocesà sobre el compromís social. Vol ajudar a connectar amb les persones *de frontera* i amb les que estan patint especialment la crisi. Té presents les persones immigrants, soles, malaltes, en situació irregular... Posa l'accent en l'acollida, en el treball solidari amb altres entitats, en la comunicació, en la participació dels laics i en la seva corresponsabilitat.

Òscar Bardaji i Martí

EN PAREJA

Una nueva serie del Dr. Paulino Castells

Paulino Castells —bien conocido por nuestros lectores— es doctor en medicina y cirugía por la Universidad de Barcelona, especializado en pediatría, neurología y psiquiatría. Su actividad profesional se desarrolla en el campo de la psiquiatría infantil y juvenil, y en el de la problemática familiar en general.

En la actualidad ejerce su actividad docente como profesor en la Facultad de Ciencias de la Salud de la Universidad Internacional de Cataluña y en la licenciatura de psicología de la Universidad Abat Oliba-CEU, ambas de Barcelona. Es padre de cuatro hijos, dos chicos y dos chicas, y lleva treinta años felizmente casado. Es autor de una veintena de libros sobre temas de su especialidad de gran éxito en España y demás países de habla hispana.

Agradecemos al doctor Castells y a Editorial Planeta la amabilidad con nuestra publicación al autorizarnos a publicar una serie de extractos de la edición revisada y ampliada de su libro *En pareja. Los secretos del amor y el desamor*, libro que dedica «a la pareja ilusionada en consolidar una vida en común sin fecha de caducidad incorporada. María y Carlos, por ejemplo».

El autor explica, una vez por todas, que «a lo largo del texto, por razones obvias de agilizar la lectura (y evitar expresiones raras, que me suenan hermafroditas, de él/ella, uno/a, hijo/a, esposo/a, etc.), he decidido utilizar únicamente el género masculino (tómelo aquí como neutro, si prefiere), de tal manera que cuando escribo *uno o hijos o padres o esposos*, etc., me estoy refiriendo a los dos sexos. Ya que cuando quiera especificar características diferenciales con relación al sexo, escribiré claramente *él o ella, niño o niña, madre o padre, esposa o esposa*, etc.».

Visita pastoral a Gàrzola, a la Noguera

L'Arquebisbe Joan-Enric va realitzar la Visita Pastoral al poble de Gàrzola, integrat dins del municipi de Vilanova de Meià, a la comarca de la Noguera, l'11 de març. Va ser acollit amb joia per una cinquantena de veïns, encapçalats per l'Alcalde Xavier Terré i el Rector Mn. Antoni Pich. Després de conversar amb els veïns una estona, va celebrar l'Eucaristia dominical a l'església de la Mare de Déu del Remei, acompanyat per Mn. Pich i Mn. Cinto Busquet.

Abans d'iniciar la Missa, el Rector Mn. Pich va agrair amb un sentit parlament la presència del Sr. Arquebisbe a Gàrzola, després de molts anys de no rebre la Visita Pastoral d'un Bisbe d'Urgell, i per part seva l'Arquebisbe Joan-Enric va manifestar la seva complaença de poder-hi ser present en aquest dia.

Durant l'homilia, Mons. Vives va convidar els presents a viure de tal manera que donin sempre glòria a Déu a través d'un treball ben fet i d'una dedicació a les pròpies responsabilitats segons el voler de Déu, tal com ens el mostra el Decàleg, desgranat a la primera lectura del llibre de l'Èxode (20,1-17), amb el doble manament de Jesús d'estimar Déu i el pròxim: «Fem-ho tot "ad majorem Dei gloriam", a la major glòria de Déu, i així donarem realment lloança i glòria a Déu amb les nostres vides, perquè, com diu sant Ireneu de Lió, la glòria de Déu és l'home vivent.»

El Palau Episcopal acull la constitució de la Comissió de seguiment de l'Acord amb la Santa Seu

La Comissió Mixta prevista a l'Acord entre la Santa Seu i el Principat d'Andorra va quedar constituïda, el dimarts 13 de març al vespre, al Palau Episcopal, en una primera reunió a la qual van assistir els membres designats per ambdues parts.

Formen aquesta Comissió de seguiment dels Acords tres persones designades per la Santa Seu: el Nunci Apostòlic a Andorra, el Representant del Copríncep Episcopal i el Vicari General de la Diòcesi d'Urgell; i tres persones designades pel Govern del Principat d'Andorra: el Ministre d'Afers Exteriors, l'Ambaixador d'Andorra davant de la Santa Seu i la Coordinadora d'Afers Bilaterals i Consulars del Ministeri. Aquestes persones en l'actualitat són l'Arquebisbe Mons. Renzo Fratini, Mn. Nemesi Marqués i Mn. Josep M. Mauri, per part de la Santa Seu; i Gilbert Saboya, Jaume Serra, i Maria Noguera. Meritxell Castillo, Consellera en l'Ambaixada prop de la Santa Seu, va ser qui va assistir a la reunió en el lloc de Maria Noguera.

La creació d'aquesta Comissió estava ja prevista a l'article XV.III de l'Acord que fou signat el 17 de març de 2008, ratificat pel Consell General el 15 de maig següent i que va entrar en vigor a finals del mateix 2008. Té les funcions de seguiment del Tractat, i ha de proposar solucions davant eventuals situacions que es puguin presentar sobre els temes objecte de l'Acord.

La Comissió va ser rebuda al Palau Episcopal pel Copríncep episcopal Mons. Joan-Enric Vives, que els va adreçar unes paraules de benvinguda.

Després de la trobada tingué lloc un sopar al mateix Palau on també van ser convidats el Cap de Govern d'Andorra, Antoni Martí, i el Síndic General, Vicenç Mateu, a més del Representant del Copríncep Francès al Principat d'Andorra.

La Delegació d'Ensenyament informa els mestres de la nova normativa

La Delegació diocesana d'Ensenyament va convocar el 5 de març una reunió/assemblea informativa adreçada a tots els mestres i professors de religió del Bisbat d'Urgell, destinats en escoles i instituts públics, per tractar el tema de la nova Resolució publicada en el DOGC per part del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. La trobada es va fer a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. Va comptar amb la presència de l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, que va saludar i animar els presents en la seva tasca diària com a docents, tot encoratjant-los a ser bons testimonis de l'Evangeli davant dels alumnes i en els claustres de mestres i professors. La Delegació d'Ensenyament espera que l'aplicació de la resolució de la Generalitat ajudi a l'estabilitat laboral dels professors de religió.

Visita pastoral a Aubert, a la Vall d'Aran

Dissabte dia 17 de març, l'Arquebisbe d'Urgell va visitar la parròquia de St. Martí d'Aubert, pedania de Vielha-Vall d'Aran, on fou rebut pel Magnf. Sr. Síndic Carlos Barrera, l'Il·lm. Sr. Arxiprest Mn. Pere Balagué, l'Alcalde pedani d'Aubert Il·lm. Sr. Albert Nart, així com els mossens i altres autoritats, amb un bon grup de fidels.

A l'inici de l'acte d'inauguració de la restauració de la Creu processional de plata daurada de la parròquia, prengueren la paraula el Sr. Jep Montoya, Director del Patrimoni del Conselh General d'Aran, la restauradora de la peça Sra. Montserrat Cañís, de Rubí, el M.I. Canonge Mn. Jusèp Amiell —que dissertà sobre creus i estendards a la Vall d'Aran—, el Sr. Síndic i l'Arquebisbe. Posteriorment se celebrà festivament l'Eucaristia concelebrada pel Vicari general Mn. Josep M. Mauri, l'Arxiprest, Mn. Amiell i el Rector de Bossòst i Les, Mn. Lluís Eduard Salinas. Al final de la celebració fou venerada la preciosa Creu per tots els assistents.

La Creu processional d'Aubert data de 1614, i fou realitzada per l'orfebre barceloní Pere Farell. En endavant serà custodiada a la Rectoria de Vielha perquè pugui ser utilitzada a Aubert en les festes més principals.

Posteriorment visitaren un malalt d'una família del poble, i visitaren detingudament l'església de la M. Déu del Roser, on se celebra habitualment l'Eucaristia dominical, que ha sofert una restauració recentment, i en aquests moments s'estan restaurant les imatges dels sants de major devoció del poble. Els assistents encapçalats pel Sr. Arquebisbe van cantar-hi devotament la Salve Regina.

Trobada Diocesana de Vida Creixent

Unes dues-centes persones d'arreu del Bisbat van participar, el dia 20 de març, a la Trobada Diocesana de Vida Creixent, que es va celebrar a Andorra la Vella. A partir de dos quarts d'onze, els participants van anar arribant a la Plaça del Poble de la capital del Principat d'Andorra, i a les onze es va iniciar la reunió al Centre de Congressos.

M. Carme Ribes, Presidenta Diocesana de Vida Creixent, va donar la benvinguda a tots els presents i va donar la paraula al Consiliari Diocesà, Mn. Manel Pal, que va expressar «la joia de trobar-se en Crist, motiu d'enriquiment interior», i a l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, que va definir Vida Creixent com «un Moviment que obre perspectives d'acció, dóna ales a l'etapa de la vellesa i sembla amor, apostolat, esperit de servei i ganes de continuar actius i creatius».

Com a tema de formació central, Mn. Ramon Sàries, Arxiprest de les Valls d'Andorra i bibliista, va presentar la Carta apostòlica del Papa Benet XVI *Porta Fidei* («La porta de la Fe») amb la

qual es convoca l'Any de la Fe, tot posant en relleu la importància dels documents conciliaris del Vaticà II i el *Catecisme de l'Església Catòlica*.

Tot seguit, van cloure l'acte al Centre de Congressos algunes breus salutacions per part de Sergi Òliba, President Interdiocesà de Vida Creixent a Catalunya, que va parlar dels grups de Vida Creixent com «petites comunitats d'es-

timació» i de Josep M. Creus, representant de Vida Creixent del Bisbat de Solsona. També va parlar Carme Cerqueda de La Seu d'Urgell. Ella va agrair la dedicació de Carles Dalmau, qui durant vint anys ha mantingut una presència molt activa al grup de Vida Creixent al Bisbat d'Urgell, assumint el càrrec de President. Per la seva banda, Carles Dalmau, va respondre convidant a «donar el propi testimoni amb claredat i convicció».

Després els participants es van aplegar a l'església parroquial de Sant Esteve d'Andorra la Vella per celebrar l'Eucaristia, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i concelebrada per deu preveres diocesans. Tot comentant l'Evangeli proclamat de la guarició d'un home paralític a la piscina (*Jn 5,1-16*), Mons. Vives va esperonar tothom a revifar la pròpia fe en el Senyor Jesús i a escoltar la seva veu que ens diu a cadascun de nosaltres: «Preu la llitera i camina.»

La trobada, amb un to festiu i molt frater, va concloure amb un dinar de germanor al Centre de Congressos d'Andorra la Vella.